

[Elisabeth Bruun Olesen]

Når man gør sig mange tanker, er der også mange skæverter imellem. Arbejdsløshedsunderstøttelsen får man, fordi man ikke kan få et arbejde, og sådan skal det blive ved med at være. Jeg synes, man skulle ramme den, der tjener 500.000 kr., på en helt anden måde. Jeg synes, man skulle beskatte vedkommende, omlægge rentefradrag osv., således at det menneske, der har så stor en indtægt, i realiteten ikke er en af dem, der betaler relativt mindst skat i dette samfund, så kunne man få en omfordeling ad den vej og ikke via A-kassesystemet.

(Kort bemærkning).

Kofod-Svendsen (KRF):

For A-kassesystemets vedkommende er det jo således, at ca. $\frac{1}{3}$ betales af medlemmerne, medens $\frac{2}{3}$ er skattefinansieret, og disse to tredjedele synes jeg det er rimeligt at tage en debat om – ikke den tredjedel, som er betalt af medlemmerne.

Dohrmann (FP):

Titlen på arbejdsministerens redegørelse af 3. december 1986 er »Arbejdsmiljø og vækst«. At ministeren heri har gjort meget ud af miljøet, skal han absolut ikke bebrejdes. Det er naturligt i dag, at der er et sundt miljø rundt om på arbejdspladserne; et godt miljø både på den ene og den anden måde er ensbetydende med, at der sker en effektiv produktion, at det simpelt hen glider.

Den anden del, »væksten«, er ministeren sluppet meget let over, og det har vel sin naturlige årsag, al den stund væksten i de enkelte produktionsvirksomheder først og fremmest er afhængig af omkostningsniveauet, og i denne sammenhæng er der involveret andre ministerier, først og fremmest Skatteministeriet selvfølgelig; derfor har ministeren valgt at springe meget let hen over væksten.

I dag har vi en lang debat om arbejdsmarkedsforhold, og det kan absolut ikke skade nogen, men jeg tror på den anden side, vi alle sammen skal gøre os fuldstændig klart, at denne diskussion heller ikke vil ændre hverken det ene eller det andet. Selvfølgelig er det, der skal til for at bringe den vækst, som vi har så hårdt brug for, at vi får skabt nogle vilkår, der giver virksomhederne lyst til at udvide deres produktion og dermed natur-

ligvis også ansætte nogle flere medarbejdere, hvorved der igen kan skabes en øget eksport.

Desværre har vi set, at også den nuværende regering har gjort det modsatte. Omkostningsniveauet er jo steget meget kraftigt under den nuværende regering, og nu står vi igen foran en overenskomst, som sandsynligvis vil bevirke, at vore udgifter stiger endnu mere end vore udenlandske konkurrenters. Derfor synes jeg egentlig, at ministerens pæne tanker burde have været lidt mere konkrete end disse ønskedrømme, men jeg mener som sagt ikke, de skader nogen steder, og det er da heller ikke andet end pæn tale, der her bliver fremdraget.

I anledning af ordvekslingen mellem hr. Kofod-Svendsen og hr. Kaj Poulsen vil jeg gerne sige, at det eneste, der tæller for den enkelte lønmodtager, er, hvad vedkommende får med hjem til sig selv og har råd til at bruge.

Hr. Kofod-Svendsen sagde, at han gik ind for højere børnetilskud og bedre familieforhold osv. Jamen det lyder da også vældig godt, men det er nu desværre sådan i dag på arbejdsmarkedet, at man med de høje skatter og tunge byrder, man har lagt på familierne, tvinger begge ægtefæller ud på arbejdsmarkedet; de har intet valg i dag. Ingen familier kan klare sig med én indkomst i dag, ganske enkelt fordi skatterne er så høje, at de ikke har råd til det. Hr. Kofod-Svendsen skulle tænke over, at det er den slags ting, der ødelægger det, han så smukt kalder familiepoltikken, for det siger da sig selv, at et par unge mennesker, der får et barn, er tvunget til at benytte vuggestue og børnehave, og dermed har hr. Kofod-Svendsen gennem de skatteforhøjelser, han også gentagne gange har været med til at genneføre, medvirket til, at familierne bliver splittet, og det er noget, hr. Kofod-Svendsen nok skulle tænke lidt nærmere over.

Der blev også talt om kortere arbejdstid. Jamen jeg tror da, at alle partier hellere end gerne vil gå ud og sige, at vi skal have kortere arbejdstid, men der skal nu være dækning for den, og med den gæld, vi har til udlandet, og som vi kun kan tilbagebetale ved at producere nogle varer og se at få dem solgt, er det urealistisk at tale om kortere arbejdstid, medmindre vel at mærke den tekniske udvikling gør det muligt at sætte arbejdstiden ned, uden at det går ud over produktionen.